

Srpske demokratske stranke ("SDS") i drugih organizacija, a u cilju uklanjanja bosanskih Muslimana sa teritorije opštine Višegrad, pri kojem napadu je na stotine civila ubijeno, mučeno, premlaćivano, nezakonito lišavano slobode, zatvarano i držano u nehumanim uslovima i prisilno premještanu van teritorije opštine Višegrad, a žene silovane, dok je njihova imovina nezakonito oduzimana, uništavana i spaljivana, a sve zbog njihove vjerske, nacionalne ili političke pripadnosti, za koje napade je optuženi znao i učestvovala u njima na način da je:

1. Sredinom maja 1992. godine, zajedno sa Nenadom Markovićem i nepoznatim vojnikom iz Užičkog korpusa došao crvenim autom marke „Zastava 750“ – „fio“ u jedno selo na području opštine Višegrad, pred kuću svjedokinje „A“, civila, kojoj je, nakon što joj je ispalio tri rafala iz automatske puške iznad glave, rekao da upravo nju traži, pa je silom ugurao u auto u kojem joj je prijetio silovanjem, takođe joj je rekao da će biti pokrštena, moliti se u crkvi, da će ljubiti krst, te da je njena porodica više nikada neće vidjeti, psujući je, pa je zatim došavši pred kuću [REDACTED] u obližnjem selu, napustio auto zajedno sa svjedokinjom „A“ i ušao sa njom u auto tipa „Lada“ vlasništvo [REDACTED] još jednog civila, kojeg je natjerao da ih vozi do Doma kulture u Višegradu gdje ih je potom natjerao da izađu iz auta i uperivši pušku u njih sproveo ih do policijske stanice u Višegradu, nakon čega je [REDACTED] zatvoren u potkrovlju policijske stanice zajedno sa drugim zatočenicima gdje je svjedokinja „A“ ispitivana od strane Drage Samardžića, a potom smještena u jednu prostoriju policijske stanice gdje su je silovala dvojica nepoznatih vojnika.

2. Dana 23. maja 1992. godine, zajedno sa Novom Rajakom, Milošem Pantelićem i Slavkom Trifkovićem, u naselju Osojnica u Višegradu lišio je slobode civile, braću [REDACTED] koje su odveli u jednu prostoriju mjesne zajednice u selu Donja Lijeska radi ispitivanja, prilikom kojeg je optuženi Tanasković stalno šakama udarao [REDACTED] u glavu i leđa, a potom mu zadao snažan udarac kundakom puške u leđa, nekoliko puta je takođe udario [REDACTED] kojeg je udarao Novo Rajak, nakon čega je optuženi zajedno sa Novom Rajakom odveo [REDACTED] u policijsku stanicu u Višegradu gdje su držani zatočeni četiri dana, a potom premješteni u kasarnu Uzamnica u Višegradu u kojoj su zatočeni držani bez adekvatne hrane, prostora ili higijenskih uslova i bili primorani da nuždu obavljaju u kantu, da bi jednoga dana Novo Rajak i Nenad Tanasković u sobu u kojoj su bili zatvoreni [REDACTED] i njegov brat ubacili teško pretučenog zatvorenika, zeta [REDACTED] iz Holiv[REDACTED]

koji je rekao da su ga najviše tukli Novo Rajak i Nenad Tanasković, da bi, nakon približno šest dana zatočeništva u kasarni Uzamnica, [REDACTED] bio pušten na slobodu, dok je njegov brat [REDACTED] ostao u kasarni, a potom i ubijen.

3. Dana 25. maja 1992. godine, optuženi je, zajedno sa dvojicom neidentifikovanih vojnika, u selu Kabernik u opštini Višegrad, prilikom izlaska civila [REDACTED] iz šume, istog zgrabio, svezao mu ruke i silom ugurao u jedan manji kamion i odveo ga prema Donjoj Lijeski nakon čega su optuženi i Novo Rajak teško pretučene zatočenike [REDACTED] i njegovog oca [REDACTED] sproveli u kasarnu Uzamnica gdje su ostalim zatočenicima u Uzamnici rekli da su ih optuženi i Novo Rajak pretukli, da bi ovi zatočenici u kasarni Uzamnica bili držani bez adekvatne hrane, prostora ili higijenskih uslova i bili primorani da nuždu obavljaju u kantu, a [REDACTED] su kasnije ubijeni.

4. Dana 31. maja 1992. godine, optuženi je zajedno sa jednom grupom pripadnika paravojske napao nebranjena sela u kojima su živjeli Muslimani, i to sela Osojnica, Kabernik, Holijaci i Orahovci, te su formirali živi štit od zarobljenih muških civila tih sela, rekavši im da to čine zbog opasnosti od mina i napada muslimanskih snaga, prijeteci da će ubiti svakoga ko bude pokušao pobjeći, zatim su njihove kuće i prodavnice opljačkali i zapalili, a neke od njih je zapalio lično optuženi zapalio, da bi u toku noći, u prostorijama osnovne škole u Orahovcima gdje su svi prenoćili, [REDACTED] i još jedan čovjek su prozivani iz prostorije gdje su ovi muškarci bili zatočeni i odvedeni u drugu prostoriju škole gdje su ih teško pretukli Nenad Tanasković i Miloš Pantelić, te još pet ili šest drugih vojnika, da bi sljedećeg dana zatočenike odveli u pravcu mosta prijeteci im da će ih sve pobiti, a potom su odvedeni u kasarnu Uzamnica u Višegradu, odakle su za par sati bili pušteni.

5. Dana 14. juna 1992. godine optuženi je upravljao jednim od autobusa kojima su civili Muslimani iz Višegrada prebacivani na teritoriju pod kontrolom Armije BiH, a koji su bili prisiljeni da napuste svoja prebivališta zbog nepodnošljivih uslova života i prijetnje da će biti ubijeni ako ne napuste Višegrad, pa je prilikom dolaska do mjesta Išević Brdo, koje se nalazi blizu granice između opština Sokolac i Olovo, naredeno da muškarci

ispod 65 godina starosti ostanu u vozilima, te da žene, djeca i muškarci preko 65 godina starosti napuste vozila, što su oni i učinili, a optuženi je uzvikivao grupi žena, djece i staraca koja je napuštala vozila da idu u „Alijinu državu“, a da će muškarci biti oslobođeni kad Armija RBiH oslobodi zarobljene srpske vojnike, nakon čega je konvoj u kojem se nalazilo oko 50 muškaraca, muslimanskih civila stigao na Sokolac, pa u Rogaticu, gdje su zarobljeni muškarci bili pretučeni, a ruke im vezane žicom, nakon čega su su prebačeni u drugi autobus koji ih odvezao u pravcu Sokoca, ovaj put bez optuženog, a autobus se zaustavio u blizini sela Kalimići gdje je zarobljenim muškarcima naređeno da izađu iz autobusa, nakon čega su odvedeni uz jedno brdo, pa su po dvojicu dovodili do ruba neke jame gdje su ubijani iz vatrenog oružja, a jedan zarobljenik je pobjegao sa te linije i preživio.

6. Dana 16. juna 1992. godine, dok su vojnici izvodili zatočenike iz kamiona na Starom mostu u Višegradu, ubijali ih i bacali u rijeku Drinu, optuženi je tjerao svjedoka C da zajedno sa još jednim starijim Muslimanom (obojica civili) očisti krv i ukloni tijela i dijelove tijela sa mosta u Višegradu, da bi nakon toga optuženi odveo svjedoka C u baštu hotela „Višegrad“ gdje ga je tukao i tjerao da liže krv sa tla, da bi ga potom odveo do Srednjoškolskog centra u Višegradu koji je služio kao zatočenički centar, te zajedno sa još jednim neidentifikovanim vojnikom ponovo pretukao svjedoka C udarajući ga drvenom palicom koja se slomila, a zatim ga je udarao nogama, dok ga je drugi vojnik znatno slabije udarao kundakom, da bi optuženi potom udario suprugu svjedoka C koja je molila da ga prestane tući, pri čemu joj je slomio dva zuba.

7. Dana 16. juna 1992. godine, dok su se [REDACTED] njen sin [REDACTED] sa još jednom grupom Bošnjaka vraćali kući zbog neuspješnog pokušaja napuštanja Višegrada, optuženi je zajedno sa još jednim neidentifikovanim vojnikom, na putu od Starog mosta na Drini do stana gdje je živjela [REDACTED] naredio [REDACTED] da uđu u kamion ili automobil marke Golf, što su oni i učinili, nakon čega je Tanasković odvezao njih dvojicu, a drugi ljudi su kasnije rekli [REDACTED] da su joj vidjeli sina u zatvoru, da bi [REDACTED] nekad nakon toga bili ubijeni, a njihova tijela su kasnije ekshumirana u mjestu Slap u blizini Žepe.

Dakle, kako je gore opisano, u sklopu rasprostranjenog ili sistematskog napada usmjerenog protiv muslimanskog civilnog stanovništva na području opštine Višegrad, znajući za takav napad i učestvujući u njemu, te znajući da je svojim radnjama ili nečinjenjem učestvovao u istom tako što je naređivao, činio, pomagao ili podsticao, uz namjeru diskriminacije na političkoj, rasnoj, nacionalnoj, etničkoj, kulturnoj ili vjerskoj osnovi, odgovoran je za zatvaranje [REDACTED] i svjedokinje „A“; za njeno silovanje; mučenje i zatvaranje [REDACTED] i zeta [REDACTED] te za ubistvo [REDACTED] mučenje, zatvaranje i ubistvo [REDACTED] [REDACTED] premlaćivanje, zatvaranje i teško oduzimanje slobode i druga nečovječna djela prema muškarcima iz sela Osojnica, Kabernik, Holijaci i Orahovci, te premlaćivanje [REDACTED] progon i nasilno premještanje na stotine Muslimana iz Višegrada; mučenje i zatvaranje svjedoka C i njegove supruge; zatvaranje i ubistvo [REDACTED] [REDACTED]

Čime je počinio krivično djelo

Zločin protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine i to:

1. e) (oduzimanje slobode svjedokinji A i [REDACTED]), f) (silovanje svjedokinje A), g) (silovanje svjedokinje A), i h) (progon) u odnosu na tačku 1. optužnice;
2. tačke a) (ubistvo [REDACTED]), e) (oduzimanje slobode [REDACTED]), f) (premlaćivanje [REDACTED]), h) (progon), i k) (premlaćivanje [REDACTED]) te zatvaranje [REDACTED] i držanje u nehumanim uslovima) u odnosu na tačku 2. optužnice;
3. tačke a) (ubistvo [REDACTED]), e) (oduzimanje slobode [REDACTED]), f) (premlaćivanje [REDACTED]), h) (progon), i k) (premlaćivanje [REDACTED]) te zatvaranje [REDACTED] i držanje u nehumanim uslovima) u odnosu na tačku 3. optužnice;

4. tačke d) (prisilno odvođenje zatočenih civila), e) (zatvaranje civila), f) (prelaćivanje [REDACTED]), h) (progon), i k) (živi štit) u odnosu na tačku 4. optužnice;
5. tačke d) (prisilno premještanje), e) (zatvaranje muškaraca ispod 65 godina starosti), i h) (progon) u odnosu na tačku 5. optužnice;
6. tačke f) (prelaćivanje i prisiljavanje na čišćenje krvi, uklanjanje tijela i dijelova tijela), h) (progon), i k) (prelaćivanje i prisiljavanje na čišćenje krvi, uklanjanje tijela i dijelova tijela) u odnosu na tačku 6. optužnice;
7. tačke a) (ubistvo [REDACTED]), e) (oduzimanje slobode [REDACTED]), i h) (progon) u odnosu na tačku 7. optužnice;

sve u vezi sa članom 29., članom 35. i članom 180. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine.

Stoga,

predlažem da Sud

I. Zakaže i održi glavni pretres i na njega pozove sljedeće osobe:

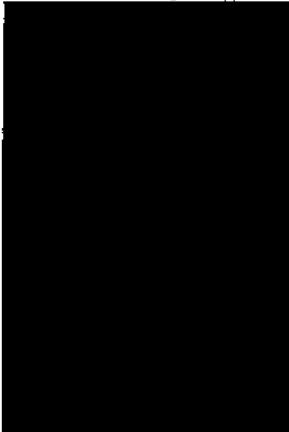
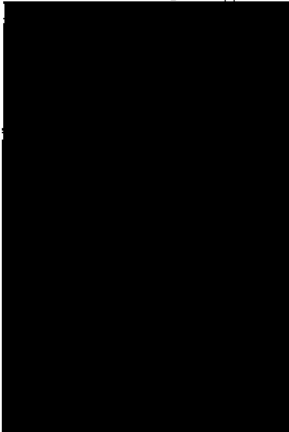
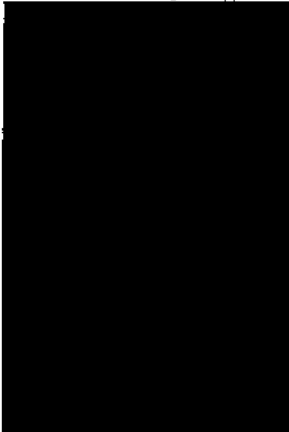
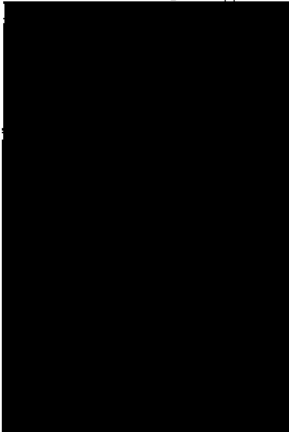
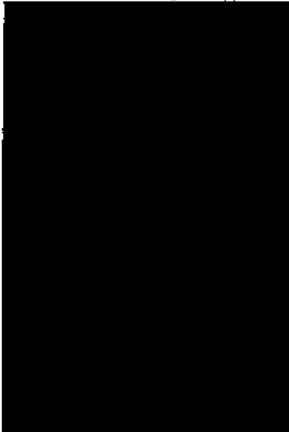
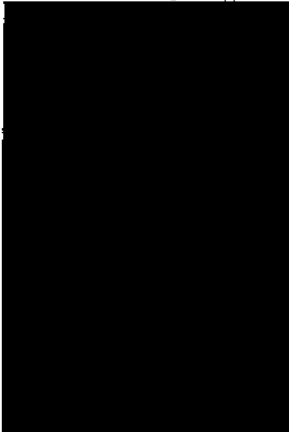
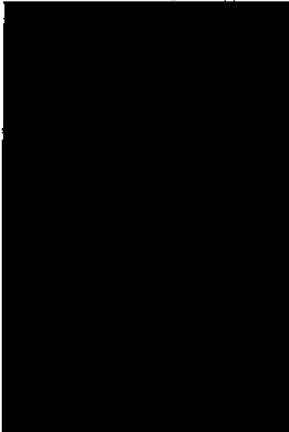
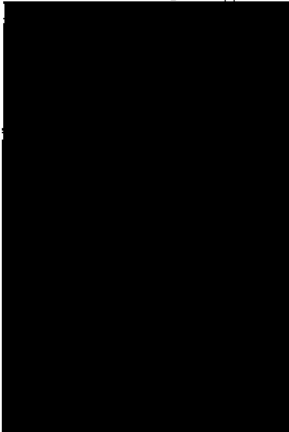
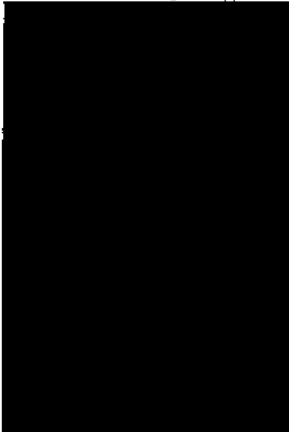
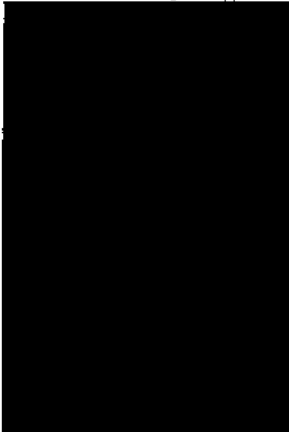
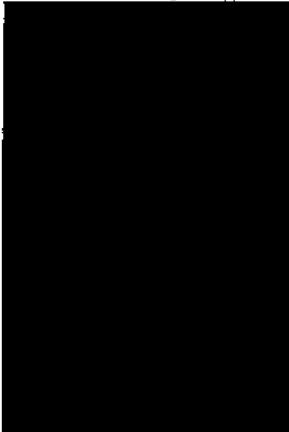
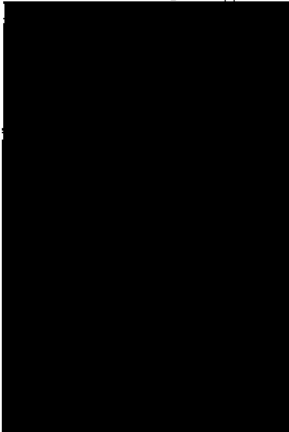
Tužioca Tužilaštva BiH;

Optuženog Nenada Tanaskovića, trenutno pritvorenog u Kazneno-popravnom zavodu ("KPZ") Kula u Istočnom Sarajevu;

Branioca optuženog, Dragana Borovčanina, advokata sa Sokoca.

II Provede sljedeće dokaze:

a) Saslušaj sljedeće osobe kao svjedoke:

1. Zaštićeni svjedok A¹
2. Zaštićeni svjedok B²
3. Zaštićeni svjedok C³
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.

b) Izvrši uvid u sljedeće dokaze:

1. Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Tanasković Nenada, Tužilaštvo BiH, broj KT-RZ-146/06 od 11.07.2006. godine,
2. Zahtjev sudu za izdavanje Naredbe za pretresanje prostorija i oduzimanje dokaznih predmeta, Tužilaštvo BiH, KT-RZ-146/05 od 26.06.2006. godine,
3. Zahtjev za izmjenu naloga za pretres i oduzimanje dokaza, Tužilaštvo BiH, KT-RZ-146/05 od 27.06.2006. godine,
4. Naredba Suda Državnoj agenciji za istrage i zaštitu da izvrši pretres i oduzimanje dokaza, Sud BiH, broj X-KRN-05/165 od 27.06.2006. godine,
5. Naredba Suda Državnoj agenciji za istrage i zaštitu da izvrši pretres i oduzimanje dokaza, Sud BiH, broj X-KRN-05/165 od 12.07.2006. godine,
6. Ovjerena kopija Akta Suda BiH Tužilaštvu BiH o dostavljanju službenog izvještaja i privremeno oduzetih stvari, Sud BiH, broj X-KRN-05/165 od 14.07.2006. godine,

¹ Vidi naredbu za dodjeljivanje zaštitnih mjera broj: X-KRN-05/165, 22. 09. 2006. godine

² Vidi naredbu za dodjeljivanje zaštitnih mjera broj: X-KRN-05/165, 22. 09. 2006. godine

³ Vidi naredbu za dodjeljivanje zaštitnih mjera broj: X-KRN-05/165, 22. 09. 2006. godine

7. Ovjerena kopija Dopisa Državne agencije za istrage i zaštitu Sudu BiH, broj 17-04/2-04-2/632-6/06 od 12.07.2006. godine,
8. Ovjerena kopija Službenog izvještaja o postupanju po Naredbi za pretres stana, drugih prostorija i pokretnih stvari, Državna agencija za istrage i zaštitu, broj 17-04/2-619-5/06 od 12.07.2006. godine,
9. Ovjerena kopija Naredbe za pretres stana, drugih prostorija i pokretnih stvari, Državna agencija za istrage i zaštitu, broj 17-04/2-04-2-1/06 od 11.07.2006. godine,
10. Zapisnik o pretresanju stana, drugih prostorija i pokretnih stvari, Državna agencija za istrage i zaštitu, broj 17-04/2-04-2-11/06 od 11.07.2006. godine,
11. Potvrda o privremenom oduzimanju predmeta, Državna agencija za istrage i zaštitu, broj 17-04/2-04-2-31/06 od 11.07.2006. godine,
12. Zapisnik o ekshumaciji, Kantonalni sud u Sarajevu, broj Kri-421/00 od 9.10.2000. godine, zajedno sa izvještajem o kriminalističko-tehničkoj obradi lica mjesta, fotodokumentacijom, skicom lica mjesta i obdukcijom izvještajem (za ██████████);
13. Zapisnik o ekshumaciji, Kantonalni sud Sarajevo, broj Kri-414/00 od 9. oktobra 2000. godine sa izvještajem o kriminalističkoj i tehničkoj obradi lica mjesta, foto dokumentacijom, skicom mjesta i obdukcijom izvještajem (za ██████████)
14. Dopis Federalne komisije za nestale osobe o dostavljanju rezultata DNK analize, Federalna komisija za nestale osobe, broj 01-41-3528/2003 od 12.12.2003. godine,
15. Dopis Kantonalnog suda u Sarajevu u vezi sa dostavljanjem zapisnika o ekshumaciji, br. 009-0-SU-06-000995, od 5.9.2006. godine
16. Kopija DNK izvještaja za lice ██████████ broj 2293/03 od 8.11.2003. godine i Zapisnik o ekshumaciji, Kantonalni sud u Sarajevu, br. Kri-414/00 od 9.10.2000. godine sa izvještajem o kriminalističko-tehničkom uviđaju na licu mjesta i izvještajem o obdukciji (koji se odnosi na ██████████),
17. Izvod iz matične knjige umrlih za lice ██████████ br. 202-866/01 od 19.2.2001. godine
18. Izvod iz matične knjige umrlih za lice ██████████ br. 202-873/01 od 19.2.2001. godine
19. Službeni dopis Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srpske upućen Tužilaštvu BiH u vezi sa dostavljanjem spiska pripadnika rezervnog sastava milicije iz Opštine Višegrad, broj: 02-7652/06 od 11. septembra 2006. godine

20. Kopija spiska pripadnika rezervnog sastava milicije iz Stanice javne bezbjednosti Višegrad od 10. juna 1992. godine, na kojem se nalazi i ime Nenada Tanaskovića;
21. Kopija spiska stalno zaposlenih radnika i rezervnog sastava milicije za isplatu ličnog dohotka za mjesec juni 1992. godine, MUP Stanica javne bezbjednosti Višegrad, od 01.08.1992. godine, na kojem se nalazi i ime Nenada Tanaskovića
22. Fotokopija lične karte i vozačke dozvole Tanasković Nenada,
23. Dopis Tužilaštvu BiH o dostavljanju izvoda iz kaznene evidencije i Uvjerenja o državljanstvu, MUP Policijska stanica Višegrad, 13-1-11/02-235-152/06 od 07.08.2006. godine,
24. Izvod iz kaznene evidencije, broj 13-1-11/02-235-152/06 od 7.08.2006. godine,
25. Uvjerenje o državljanstvu, Opština Višegrad, broj 03-204-1609/06 od 7.08.2006. godine,
26. Tužilac protiv Mitra Vasiljevića, presuda Pretresnog vijeća MKSJ-a, broj IT-98-32 od 29.11.2002. godine;
27. Tužilac protiv Mitra Vasiljevića, Presuda Žalbenog vijeća MKSJ-a broj: IT-98-32-A od 25. februara 2004. godine;
28. Pismo Tužilaštva MKSJ-a broj 003905/GB/MAL/RR165b od 27.03.2000. godine.

Rezultati istrage

Napadi na civilno stanovništvo grada Višegrada i sela u opštini Višegrad desili su se tokom perioda obuhvaćenog ovom optužnicom. Ovi napadi su izvršeni od strane vojnih, paravojnih i policijskih grupa i predstavljali su jednu od najzloglasnijih kampanja etničkog čišćenja u Bosni i Hercegovini. Cilj ove kampanje je bio trajno, nasilno uklanjanje bošnjačkog stanovništva iz opštine Višegrad.

Opština Višegrad se nalazi u jugoistočnom dijelu Bosne i Hercegovine i svojim vanjskim istočnim rubom graniči sa Republikom Srbijom. Centar opštine Višegrad smješten je na lijevoj obali rijeke Drine. Godine 1991. opština je imala oko 21.000 stanovnika, od kojih je približno 9.000 živjelo u gradu Višegradu. Oko 63% stanovništva je bilo bošnjačke nacionalnosti, a oko 33 % srpske nacionalnosti. U novembru 1990. godine u opštini su održani višestranački izbori. Dvije političke stranke su dobile najviše glasova: SDA (Stranka demokratske akcije), sastavljena pretežno od Bošnjaka, i SDS (Srpska demokratska stranka), sastavljena pretežno od

Srba. Rezultati izbora su se u mnogome podudarali sa nacionalnom strukturom stanovništva općine: SDA je osvojila 27 od 50 mjesta u Skupštini opštine, dok je SDS osvojila 13 mjesta. Političari SDS-a nisu bili zadovoljni tim rezultatom, smatrajući da nisu dovoljno zastupljeni u lokalnim institucijama.

Ubrzo nakon toga došlo je do rasplamsavanja međuetničkih tenzija. Početkom 1992. godine, građani bošnjačke nacionalnosti su razoružani ili pozvani da predaju oružje. U isto vrijeme jedan broj pripadnika srpskog naroda se počeo naoružavati i organizovati vojne obuke. Neki Bošnjaci su se takođe pokušali organizovati, ali su u tome bili manje uspješni. Dana 4. aprila 1992. godine, došlo je do podjele policije po nacionalnoj osnovi. Ubrzo nakon toga, obje grupe su počele sa podizanjem barikada oko Višegrada. To je bilo praćeno povremenim nasiljem, uključujući pucnjavu i granatiranja. U jednom takvom incidentu, bošnjačka naselja su granatirana iz minobacača, što je mnoge civile navelo da u strahu za svoj život pobjegnu iz svojih sela.

Početkom aprila 1992. godine, jedan stanovnik Višegrada, Bošnjak Murat Šabanović, preuzeo je kontrolu nad branom na rijeci Drini u blizini Višegrada i prijetio da će otvoriti branu. Dana 13. aprila 1992. godine, Šabanović je zaista i ispustio izvjesnu količinu vode, uzrokujući štetu na poljima uz obalu rijeke. Sljedećeg dana intervenisao je Užički korpus Jugoslovenske narodne armije (JNA), preuzeo kontrolu nad branom i ušao u Višegrad. U početku je dolazak Užičkog korpusa imao efekat smirivanja situacije. Nakon što su osigurali grad, oficiri JNA i bošnjačke vođe pokrenuli su zajedničku kampanju u medijima podstičući stanovništvo da se vrati u svoje domove. Ova kampanja je dovela do vraćanja mnogih Bošnjaka koji su prethodno izbjegli sa tog područja. JNA je pokrenula pregovore između dvije strane pokušavajući da pronađe rješenje za međunacionalne tenzije. Međutim, neke Bošnjake je zabrinjavala činjenica što je Užički korpus bio sastavljen isključivo od Srba. Jednom prilikom, hiljade Bošnjaka iz sela u okolini Višegrada sa obje strane rijeke dovedeno je na fudbalski stadion u Višegradu. Tu su ih pretražili tražeći oružje i obratio im se komandant JNA. On im je rekao da se oni koji žive na lijevoj obali rijeke Drine mogu vratiti u svoja sela koja su očišćena od "reakcionarnih snaga", dok stanovništvu sa desne obale povratak nije bio dozvoljen. Zbog ovog upozorenja, mnogi žitelji sela sa desne obale Drine ostali su u gradu Višegradu, ili su odlučili da se kriju ili bježe. Dana 19. maja 1992. godine, JNA se povukla iz Višegrada. Paravojne jedinice su, međutim, ostale i ubrzo nakon odlaska JNA došle su nove jedinice.

Svjedoci su identifikovali brojne paravojne grupe: "Bele orlove", "Osvetnike", Arkanovce, i Šešeljeve. Najnasilniju paravojnu grupu koja je ulijevala najveći strah predvodio je Milan Lukić. Ove paravojne grupe su zajednički započele rasprostranjeni i sistematski napad na bošnjačko civilno stanovništvo opštine Višegrad. Pored paravojnih grupa, i pripadnici policije su često učestvovali u tim napadima, i čini se da je granica između policije i paravojnih grupa bila donekle nejasna, jer su isti pojedinci identifikovani kao pripadnici obiju grupa.

Uopšteno govoreći, ovaj napad na bošnjačko stanovništvo podrazumijevao je razoružavanje civilnog stanovništva; odvođenje, ispitivanje, zatvaranje, mučenje i ubistva vojno sposobnih muškaraca; pljačkanje i paljenje bošnjačkih kuća; kao i masovne prisilne deportacije pripadnika bošnjačkog stanovništva koji nisu bili odvedeni ili ubijeni. Uhapšeni muškarci (a povremeno i žene) držani su na brojnim lokacijama, među kojima su bile policijska stanica u Višegradu i kasarna Uzamnica. Na tim lokacijama zatvorenici su držani pod nečovječnim uslovima, premlaćivani su ili na drugi način mučeni. Pored toga, znatan broj zatočenika koji su držani na ovim lokacijama je nestao. U nekim slučajevima, njihova tijela su ekshumirana iz grobnica u blizini Slapa i sa drugih mjesta.

Dokazi upućuju na to da je skoro svako u Višegradu morao biti upoznat sa postojanjem i prirodom ovog širokog i sistematskog napada na bošnjačko stanovništvo. Civili Bošnjaci su odvođeni iz okolnih višegradskih sela i iz samog grada Višegrada, a desetine i stotine tih civila su ubijani javno i naočigled. Konkretno, mnogi civili su ubijeni na mostovima preko rijeke Drine i njihova tijela su zatim bačena u rijeku. S obzirom da su ti mostovi vidljivi sa mnogih strana grada Višegrada, ta ubistva su bila dobro poznata svim građanima Višegrada. Pored toga, rijeka Drina je često izbacivala mrtva tijela na obalu, što je građanima Višegrada dodatno ukazivalo na događaje koji su se dešavali.

Ovi dokazi posebno ukazuju na to da je optuženi očito znao za postojanje i prirodu napada na bošnjačko civilno stanovništvo. Dana 14. juna 1992. godine on je prisilio svjedoka C i još jednog starijeg Bošnjaka da uklone mrtva tijela i dijelove tijela sa jednog od mostova preko Drine. U isto vrijeme kada se to dešavalo, drugi civili su izvedeni iz kamiona i ubijani na drugom kraju tog mosta. Kasnije u toku istog dana, Tanasković je prisilio svjedoka C da ukloni dijelove tijela i da liže krv u bašti hotela Višegrad. Samo ovi događaji su trebali biti više nego dovoljni da optuženom ukažu na prirodu i razmjere napada. Međutim, osim ovih događaja, optuženi je takođe

bio u prilici da posmatra ovaj napad dok je prisustvovao i učestvovao u paljenju kuća, premlaćivanju i otmici civila iz sela širom opštine. Konačno, kada je optuženi rekao [REDACTED] (koja ga je zamolila da joj pomogne pronaći njenog supruga), "Jebo te Bog ..., od danas ću sve poklati, pobiti mlade i stare, muškarce, žene, djecu, sviju", tad je jasno pokazao da je svjestan razmjere i prirode napada. Ukratko, ovi dokazi upućuju na to da je jednostavno nemoguće da optuženi nije bio svjestan prirode i razmjere napada na bošnjačko civilno stanovništvo u Višegradu.

Dokazi koji su prikupljeni tokom istrage takođe na uvjerljiv način pokazuju da su radnje optuženog bile dio ovog šireg napada, te da je on znao i namjeravao da svojim radnjama bude dio tog šireg napada. U nekim slučajevima na to je ukazano razmjerama zločina u kojima je optuženi učestvovao. Dana 31. maja 1992. godine optuženi i grupa pripadnika policije i paravojnih grupa prošli su kroz sela i naselja Osojnica, Kabernik, Holijaci, Nezuci i Orahovci, paleći kuće, pljačkajući imovinu, te zarobivši oko 27 vojno sposobnih muškaraca koji su korišteni kao živi štit. Sama razmjera ove operacije jasno pokazuje da je optuženi znao i namjeravao da njegove radnje budu dio šireg napada. Isto tako, masovna prisilna preseljenja u kojima je optuženi učestvovao 14. juna 1992. godine ukazuju na to da je on bio svjestan da njegove radnje predstavljaju dio šireg napada.

Činjenica da je on bio svjestan i njegova namjera u vezi s ovim, pokazuju se i na druge načine. Na primjer, nakon odvođenja svjedokinje A, optuženi joj je rekao "Sad ćeš vidjeti kako jebe Karadžić, jer je tvoj Alija osunečen." Rekavši to, optuženi je ukazao na to da je znao i da mu je bila namjera da svjedokinja A bude silovana, čak i ako je on sam nije silovao. Optuženi je zatim odveo svjedokinju A u policijsku stanicu u Višegradu gdje je ona kasnije bila silovana od strane dvojice vojnika. Ovaj incident jasno ukazuje na to da je Tanasković saradivao sa drugima u vršenju napada na civilno stanovništvo i da je znao da su njegove radnje dio napada u kojem su i drugi učestvovali zajedno sa njim.

Iz nekoliko slučajeva otmice jasno se vidi da je Tanasković znao da njegove radnje predstavljaju dio širokog napada. Tanasković i Novo Rajak su otieli [REDACTED]. Međutim, umjesto da zarobljenike drže pod svojom kontrolom, oni su ih odveli u kasarnu Uzamnica i predali drugim vojnicima. Kada je Tanasković oteo [REDACTED] on ih je doveo u policijsku stanicu u Višegradu kako bi ih drugi zatvorili i čuvali. Svakako, sve ove radnje predstavljaju vrste radnji koje čine samu [REDACTED]

suštinu širokog i sistematskog napada na bošnjačko civilno stanovništvo: paljenje kuća i otmicu civila koji su zatim silovani, mučeni i ubijani.

Dokazi jasno ukazuju i na to da su Tanaskovićeve radnje bile motivisane željom da diskriminira svoje žrtve na osnovu njihove rasne, nacionalne, etničke, kulturne ili vjerske pripadnosti. Na primjer, u toku masovnog prisilnog premještanja stanovništva od 14. juna 1992. godine, neki su čuli Tanaskovića kada je izbjeglicama koje su protjerane na teritoriju pod kontrolom Armije Bosne i Hercegovine rekao, "Idite u Alijinu državu, budite sa Alijom, ...". Nakon što je oteo svjedokinju A, on joj je psovao "balijsku" mater i rekao joj da će od sada živjeti u Republici Srpskoj, da će je pokrstiti, da će se moliti u crkvi, da će ljubiti krst i da je njeni neće vidjeti čitav život. Kada je svjedok C preklinjao Tanaskovića da ga ubije, Tanasković je odgovorio, "Turčine, neću te ubiti kako ti hoćeš, nego kako ja hoću." Sve ove izjave jasno ukazuju na to da je Tanasković bio svjestan toga da su njegove žrtve bili Bošnjaci i da je njihov etnički/nacionalni/vjerski identitet bio primarni motiv za njegove zločine. Pored toga, zbog činjenice da su sve Tanaskovićeve žrtve bili Bošnjaci, kao što su to bile i skoro sve žrtve šireg napada, potpuno je nevjerovatno da on nije bio svjestan njihovog etničkog/nacionalnog/vjerskog identiteta i da nije bio motivisan istim.

Lično učešće Tanaskovića u napadu na bošnjačku populaciju opštine Višegrad trajalo je duži vremenski period i obuhvatalo je široko geografsko područje, te uključivalo počinjenje mnoštva različitih zločina. Ipak, kod njega se zaista mogu uočiti neki karakteristični modeli ponašanja. Konkretno, Tanasković je često bio uključen u otmicu civila koji su zatim bili zlostavljani, mučeni, silovani i ubijani od strane drugih. Tanasković je bio uključen u otmicu svjedokinje A, [REDACTED]

[REDACTED] Od tih žrtava, svjedokinja A je bila silovana, dok su [REDACTED] ubijeni. Preostale žrtve su držane pod nečovječnim uslovima, premlaćivane i na druge načine zlostavljane.

Istraga nije dala nikakve dokaze o tome da je Tanasković ikad lično bio fizički uključen u ubistva ili silovanja ijedne od žrtava. Ipak, sudbina njegovih žrtava u potpunosti ilustruje razlog zbog koga je lišavanje fizičke slobode u toku napada na civilno stanovništvo tako težak zločin. Naime, osobe koje su lišene fizičke slobode u toku jednog takvog napada sasvim su izvan domašaja zaštite zakona ili društva i vrlo lako se može desiti da budu maltretirane, mučene, silovane ili ubijene. Zbog toga se lišavanje fizičke

slobode kao ratni zločin ili kao zločin protiv čovječnosti smatra teškim krivičnim djelom koje samo po sebi zaslužuje kaznu dugotrajnog zatvora. Na osnovu onoga što je posmatrao i njegovog iskustava u toku perioda obuhvaćenog ovom optužnicom, Nenad Tanasković je morao znati da je bilo veoma vjerovatno da će njegove žrtve zadesiti takva sudbina.

Dokazi, međutim, ukazuju na to da je Tanasković bio više nego svjestan moguće sudbine njegovih žrtava. To isto tako govori da je on subjektivno želio ili odobravao činjenicu da žrtve koje je on oteo budu zlostavljane, mučene, silovane, pa čak i ubijene. Na primjer, kada je Tanasković na putu do policijske stanice u Višegradu rekao svjedokinji A: "Sad ćeš vidjeti kako jebe Karadžić, jer je tvoj Alija osunećen", on ne samo da je pokazao da je znao da će otmica svjedokinje A vjerovatno završiti njenim silovanjem, već i da je on subjektivno želio ili odobravao to silovanje. Slično tome, kada je dana 10. juna 1992. godine rekao [REDACTED] "Jebo te Bog ..., od danas ću sve poklati, pobiti mlade i stare, muškarce, žene, djecu, svijuu", kao odgovor na pitanje o nekome ko je nedavno bio otet, time je pokazao da je znao da će ti oteti ljudi vjerovatno završiti mrtvi. Prema tome, kada je nekoliko dana kasnije odveo [REDACTED] on je morao znati da i njih vjerovatno čeka ista sudbina. (U stvari, i [REDACTED] su ubijeni nekad nakon otmice). Učešće Nenada Tanaskovića u odnošenju tijela i dijelova tijela sa Novog mosta takođe ukazuje na to da je znao kakva sudbina će vjerovatno zadesiti te odvedene ljude. Ukratko, dokazi upućuju na to da je Nenad Tanasković bio svjestan da su otmice koje je izvršio mogle završiti silovanjem i ubistvima, ali je ipak pristao da nakon toga dođe do tih zločina, bilo da je u istima lično učestvovao ili ne.

Navodi iz ove optužnice su potkrepljeni dokazima prikupljenim u toku istrage i biće prezentovani na suđenju.

Osim toga, nalazi sadržani u presudi Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju protiv Mitra Vasiljevića potvrđuju da su zločini počinjeni u Višegradu predstavljali široki i sistematski napad na civilno stanovništvo.

Materijali koji potkrepljuju navode optužnice:

1. Zapisnik o saslušanju zaštićenog svjedoka pod pseudonimom "C", Tužilaštvo BiH, broj KT-RZ-202/05 od 22.11.2005. godine,
2. Zapisnik o davanju izjave zaštićenog svjedoka pod pseudonimom "C", Agencija za istraživanje i dokumentaciju BiH, broj 02-179/96 od 13.06.1996. godine,

3. Zapisnik o saslušanju svjedoka [REDACTED] Tužilaštvo BiH, broj KT-RZ-202/05 od 23.11.2005. godine,
4. Zapisnik o davanju izjave [REDACTED] MUP Centar Službi Bezbjednosti Goražde, broj 03-43/94 od 25.03.1994. godine,
5. Zapisnik o saslušanju zaštićenog svjedoka pod pseudonimom "B", Tužilaštvo BiH, broj KT-RZ-146/05 od 25.05.2006. godine sa napomenom daktilografa o greški u zapisniku
6. Zapisnik o saslušanju zaštićenog svjedoka pod pseudonimom "B", MUP Goražde, broj 07-02/3-1- od 19.03.2004. godine,
7. Zapisnik o saslušanju svjedoka [REDACTED] Tužilaštvo BiH, broj KT-RZ-146/05 od 29.05.2006. godine,
8. Zapisnik o davanju izjave [REDACTED] MUP Centar Službi Bezbjednosti Goražde, broj 03-41/94 od 10.01.1994. godinc,
9. Zapisnik o saslušanju svjedoka [REDACTED] Tužilaštvo BiH, broj KT-RZ-146/05 od 31.05.2006. godine,
10. Zapisnik o saslušanju svjedoka [REDACTED] MUP Goražde, broj 07-02/3-1- od 17.12.2003. godine,
11. Zapisnik o davanju izjave [REDACTED] Agencija za istraživanje i dokumentaciju BiH, broj 02-184/96 od 15.07.1996. godine,
12. Zapisnik o saslušanju svjedoka [REDACTED] Tužilaštvo BiH, broj KT-RZ-146/05 od 01.06.2006. godine,
13. Zapisnik o davanju izjave [REDACTED] MUP Centar Službi Bezbjednosti Goražde, broj 02-11/95 od 11.09.1992. godine,
14. Zapisnik o saslušanju zaštićenog svjedoka pod pseudonimom "A", Tužilaštvo BiH, broj KT-RZ-146/05 od 09.06.2006. godine,
15. Zapisnik o saslušanju zaštićenog svjedoka pod pseudonimom "A", Tužilaštvo BiH, broj KT-RZ-146/05 od 06.06.2006. godine,
16. Zapisnik o saslušanju zaštićenog svjedoka pod pseudonimom "A", MUP Goražde, broj 07-02/3-1- od 09.04.2004. godine,
17. Zapisnik o davanju izjave zaštićenog svjedoka pod pseudonimom "A", MUP Centar Službi Bezbjednosti Goražde, broj 03-38/94 od 23.03.1994. godine,
18. Zapisnik o saslušanju svjedoka [REDACTED] Tužilaštvo BiH, broj KT-RZ-146/05 od 05.06.2006. godine,
19. Zapisnik o saslušanju svjedoka [REDACTED] Tužilaštvo BiH, broj KT-RZ-146/05 od 12.06.2006. godine,
20. Zapisnik o davanju izjave [REDACTED] MUP CSB Goražde, broj 03-16/94 od 20.01.1994. godine,
21. Zapisnik o saslušanju svjedoka [REDACTED] Tužilaštvo BiH, broj KT-RZ-146/05 od 14.06.2006. godine,

22. Zapisnik o davanju izjave [REDAKTIRANO] Komisija za prikupljanje činjenica o ratnim zločinima na tlu BiH, Opština Novi grad Sarajevo, od 28.02.1992. godine,
23. Zapisnik o saslušanju svjedoka [REDAKTIRANO] Tužilaštvo BiH, broj KT-RZ-146/05 od 27.07.2006. godine,
24. Zapisnik o saslušanju svjedoka [REDAKTIRANO] Tužilaštvo BiH, broj KT-RZ-146/05 od 27.07.2006. godine,
25. Zapisnik o davanju izjave [REDAKTIRANO] MUP CSB Sarajevo-Visoko, broj 3665/94 od 29.12.1994. godine,
26. Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Tanasković Nenada, Tužilaštvo BiH, broj KT-RZ-146/06 od 11.07.2006. godine,

Prijedlog za određivanje pritvora nakon potvrđivanja optužnice

Na osnovu člana 137. stav 1 i 2. ZKP-a BiH, Tužilaštvo BiH predlaže da se nakon potvrđivanja optužnice Nenadu TANASKOVIĆU produži pritvor na period utvrđen članom 137. stav 2., a iz razloga utvrđenih članom 132. stav 1. tačke a), b) i d) ZKP-a BiH.

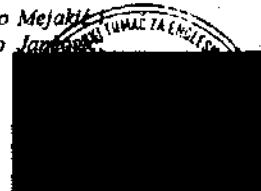
Član 132. stav 1. tačka a): Opasnost od bjekstva

Tužilac smatra da postoje razlozi za određivanje pritvora protiv Nenada TANASKOVIĆA u skladu sa članom 132. stav 1. tačka a), i da se oni zasnivaju na dva glavna faktora: (1) na težini zločina za koji se tereti i mogućnosti izricanja kazne dugotrajnog zatvora ukoliko bude osuđen; i (2) na činjenici da on lako može pobjeći u Republiku Srbiju, te da bi moglo biti teško osigurati njegov povratak s obzirom na to da bi on lako mogao dobiti državljanstvo Republike Srbije.

Težina zločina

Za zločine zbog kojih je Tanasković pod istragom može izreći kazna zatvora u trajanju od najmanje 10 godina i maksimalna kazna zatvora u trajanju od 45 godina. Svako ko je suočen sa mogućnošću služenja kazne dugotrajnog zatvora ima jak motiv da izbjegne krivično gonjenje. Ovaj sud je u mnogim svojim rješenjima o određivanju pritvora prepoznao tu osnovnu činjenicu.⁴ Nakon potvrđivanja ove optužnice, rizik od takve zatvorske kazne će postati

⁴ Vidi npr. Goran i Zoran Damjanović, Žalbena vijeće, X-KRN-05/107, 26. 05. 2006. ; Željko Mejaki i ostali (žalba samo Dušana Fuštara); Žalbena vijeće, X-KRN-06/200; 13. 05. 2005.; Gojko Jambrić, Pretresno vijeće, X-KR-05/161, 20. februar 2006.

dosta realniji za gospodina Tanaskovića pa će i njegova želja za bjegstvom biti izraženija.

Opasnost od bjekstva u Srbiju

S obzirom na to da je mjesto boravka optuženog veoma blizu srbijanske granice, te da postoje nelegalni granični prelazi u Srbiju, optuženi bi lako mogao omesti tok ovog sudskog postupka prelaskom preko granice u Republiku Srbiju. U članu 47. Ustava Republike Srbije navodi se „Građanin Republike Srbije ne može biti lišen državljanstva, prognan ili ekstradiran.”⁵

Iako tužilac ne posjeduje informacije koje ukazuju da gospodin TANASKOVIĆ ima državljanstvo Republike Srbije, tužilac primjećuje da je članom 23. Zakona o državljanstvu Republike Srbije iz 2004. godine predviđeno da etnički Srbin može uzeti državljanstvo Republike Srbije jednostavnim podnošenjem pismene izjave da on ili ona Republiku Srbiju smatra svojom državom.⁶

Pored toga, članom 25. Zakona o državljanstvu Republike Srbije određeno je da se državljanstvo stiče *istog dana kada je podnesena izjava*.⁷ Stoga se čini da osoba srpske nacionalnosti može steći državljanstvo Republike Srbije u vrlo kratkom vremenskom roku, možda čak i za samo jedan dan. Imajući u vidu sve navedeno, tužilac smatra da ne bi trebala postojati bitna razlika u procjeni opasnosti od bjekstva kod osoba koje već imaju srbijansko državljanstvo i kod onih koji imaju pravo na sticanje istog podnošenjem pismene izjave.

Zaista, u predmetu protiv *Gojka Jankovića*, sud je naveo da je opasnost od bjekstva optuženog „dodatno potvrđena činjenicom da optuženi ispunjava uslove za dobijanje državljanstva Srbije i Crne Gore“, iako gospodin Janković trenutno ne posjeduje to državljanstvo.⁸

⁵ Dostupno putem interneta na engleskom jeziku, na internet stranici Vlade Republike Srbije: http://www.srbija.sr.gov.yu/cinjenice_o_srbiji/ustav.php.

⁶ Konkretno, u jednom dijelu člana 23. Zakona o državljanstvu Republike Srbije određeno je sljedeće:
Pripadnik srpskog ili nekog drugog naroda ili etničke zajednice sa teritorije Republike Srbije, koji nema prebivalište na teritoriji Republike Srbije, može biti primljen u državljanstvo Republike Srbije ako je navršio 18 godina života i nije mu oduzeta poslovna sposobnost i ako podnese pismenu izjavu da Republiku Srbiju smatra svojom državom.

⁷ U relevantnom dijelu člana 25. određeno je sljedeće:

Kad je za sticanje državljanstva Republike Srbije prijemom uslov samo davanje izjave o priznavanju Republike Srbije za svoju državu državljanstvo Republike Srbije stiče se danom *davanja izjave*. (italik naknadno dodat)

⁸ *Gojko Janković*, Prvostepeno vijeće, X-KR-05/161, 20. februar 2006. godine

U brojnim predmetima koji su prethodili, ovaj sud je opasnost od bjekstva u Srbiju (ili Srbiju i Crnu Goru), te poteškoće vezane za obezbjeđivanje povratka onih koji tamo pobjegnu, smatrao faktorom koji opravdava određivanje pritvora po članu 132. stav 1. tačka a).⁹

Sažetak: Član 132. stav 1. tačka a)

Tužilac smatra da postoje opravdani razlozi, zasnovani na konkrentim činjenicama, za bojazan da se optuženi, ukoliko bude pušten na slobodu, neće dobrovoljno odazvati na poziv suda, te da bi mogao lako preći preko granice u Srbiju i tako postati nedostupan Sudu BiH tokom ovog krivičnog postupka. Stoga Tužilaštvo BiH smatra da postoje razlozi za određivanje njegovog pritvora u skladu sa članom 132. stav 1. tačka a) ZKP-a BiH.

Član 132. stav 1. tačka b): Uticaj na svjedoke, saučesnike i prikrivače

Tužilaštvo BiH takođe smatra da postoje razlozi za pritvor u skladu sa članom 132. stav 1. tačka b) ZKP-a BiH. Postoje opravdani razlozi za bojazan da bi optuženi, ako se pusti na slobodu, mogao ometati krivični postupak uticajem na svjedoke, saučesnike i prikrivače.

Svjedoci

Od svjedoka koji su već saslušani u ovom predmetu, njih dvoje je dobilo prijeteće zbog njihovog svjedočenja u krivičnom predmetu protiv Nove Rajaka koji se vodi pred Kantonalnim sudom u Sarajevu. Ovi svjedoci su primili prijeteće telefonske pozive i rečeno im je da neće biti bezbjedni ako se ikada vrate u Višegrad. Novo Rajak je sa Nenadom Tanaskovićem učestvovao u počinjenju mnogih zločina na kojima se zasniva ova optužnica. Stoga je potpuno opravdano vjerovati da i u ovom predmetu postoji opasnost od zastrašivanja svjedoka, te da postoji velika vjerovatnoća da će se ta opasnost povećati ako Nenad Tanasković bude na slobodi, te tako bude u mogućnosti da učestvuje u ovakvom uznemiravanju ili da ga podstiče.

Pored toga, tužilac smatra da i priroda krivičnih djela koje je ovaj optuženi počinio ukazuje na postojanje opasnosti od zastrašivanja svjedoka. Krivična djela za koja se Nenad Tanasković tereti pokazuju potpun nedostatak poštovanja ljudskog dostojanstva i ljudskog života. Takođe, ovi zločini su

⁹ Vidi npr. *Željko Mejakić i ostali* (žalba samo Dušana Fuštara), Žalbena vijeće, X- KRN-05/16, 03. 02. 2006.; *Dragoje Paunović*, Žalbena vijeće, X-KR-05/16, 03. 02. 2006.

počinjeni u jednom dužem vremenskom razdoblju, pa je između tih zločinačkih incidenata bilo sasvim dovoljno prilika za razmišljanje. Što je vrijeme više odmicalo, ova mogućnost razmišljanja je za rezultat imala sve okrutnije zločinačko ponašanje optuženog. Smatramo da je takva osoba mnogo sklonija upotrebi sile ili prijetnji njome radi uticanja na krajnji ishod predmeta koji se protiv nje vodi nego, na primjer, nenasilan prestupnik ili neko ko je, motivisan strašću, počinio samo jedno krivično djelo.

Saučesnici i pomagači

Pored bojazni da će, ukoliko ostane na slobodi, optuženi uticati na svjedoke, postoji i veoma velika opasnost da će optuženi pokušati izvršiti uticaj i na svoje saučesnike i pomagače.

Većina krivičnih djela za koja se Nenad TANASKOVIĆ tereti počinjena su uz učešće najmanje još jednog saizvršioca ili pomagača, a nekoliko tih zločina čine dio zločina jedne veće grupe počinilaca. Ako ostane na slobodi, Nenad TANASKOVIĆ će biti u prilici da komunicira sa tim saizvršiocima i pomagačima i razgovara sa njima o njihovim eventualnim svjedočenjima u svojstvu svjedoka odbrane. Ovakva koordinacija bi bila i u interesu pomenutih saizvršioca i pomagača jer i oni u budućnosti mogu postati predmetom istrage ili krivičnog gonjenja od strane ovog Tužilaštva. Zaista, u predmetu protiv Željka Leleka, još jednog optuženog sa područja Višegrada, ovaj sud je ustanovio da je „koluzijska opasnost“ bila faktor koji je opravdavao određivanje pritvora u skladu sa članom 132. stav 1. tačka b).¹⁰ Ukoliko se Nenadu TANASKOVIĆU dozvoli ostanak na slobodi, tužilac smatra da bi se to moglo nepovoljno odraziti na ovaj krivični postupak, kao i na buduće istrage događaja sa područja Višegrada. Ponavljamo, svi učesnici u zločinima počinjenim na području Višegrada će nakon potvrđivanja optužnice biti znatno motivisaniji da pokušaju uskladiti svoje priče.

S druge strane, ako Nenad TANASKOVIĆ bude držan u pritvoru tokom ovog postupka, sud će imati mogućnost kontrole ljudi koje on poziva telefonom ili koji ga posjećuju, te će po potrebi moći ograničiti njegov pristup saizvršiocima i pomagačima.

¹⁰ *Željko Lelek, Žalbena vijeće, X-KRN-06/202, 15. 06. 2006.*

Sažetak: član 132. stav 1. tačka b)

Zbog postojanja opasnosti da bi Nenad TANASKOVIĆ mogao pokušati da zastraši svjedoke i izvrši uticaj na saizvršioce i pomagače, tužilac smatra da postoje osnovi za određivanje njegovog pritvora u skladu sa članom 132. stav 1. tačka b) ZKP-a BiH.

Član 132. stav 1. tačka d): Sigurnost građana ili imovine

Konačno, tužilac smatra da postoje razlozi za određivanje pritvora protiv Nenada TANASKOVIĆA u skladu sa članom 132. stav 1. tačka d). Dakako, Nenad TANASKOVIĆ se sumnjiči za krivična djela za koje se može izreći kazna zatvora u trajanju od 10 godina ili teža kazna, kako je to propisano članom 132. stav 1. tačka d).

Ovaj sud je prihvatio činjenicu da se postojanje razloga za pritvor u skladu sa članom 132. stav 1. tačka d) mora odrediti na osnovu postojanja opasnosti po sigurnost građana ili imovine usljed načina počinjenja ili posljedica krivičnog djela.¹¹ U ovom slučaju, krivična djela su počinjena u širokom rasponu i sa očiglednim ciljem izazivanja najveće moguće količine užasa, straha i nesigurnosti kod stanovništva. Ovi zločini su za posljedicu imali smrt, nestanke, teška i trajna tjelesna oštećenja, te trajno premještanje veoma velikog broja ljudi.

Ovaj sud je uvidio da je, prilikom utvrđivanja da li će se puštanjem osumnjičenog ili optuženog na slobodu ugroziti sigurnost građana ili imovine, bitno uzeti u obzir i postojanje velikog broja žrtava i oštećenih.¹² Sud je takođe uvidio da je stepen straha, frustriranosti i nesigurnosti uzrokovan ovim krivičnim djelima faktor koji opravdava pritvor u skladu sa članom 132. stav 1. tačka d).¹³ Posebno je značajno da je Nenad TANASKOVIĆ počinio ova krivična djela na području Višegrada jer je ovaj sud već ustanovio da je u pogledu sigurnosti ovo područje još uvijek osjetljivo, te da se još uvijek nije vratilo povjerenje u lokalne vlasti.¹⁴ Takođe je bitno da je Nenad TANASKOVIĆ bio policajac u vrijeme

¹¹ *Željko Lelek*, Žalbeno vijeće, X-KRN-06/202, 15. 06. 2006.

¹² *Vidi npr. Petar Mitrović i ostali*, Žalbeno vijeće, X-KRN-05/24, 5. 10. 2005. i 03. 08. 2005.; *Željko Lelek*, Žalbeno vijeće, X-KRN-06/202, 18. 05. 2006.

¹³ *Vidi npr. Mithad Novalić*, Žalbeno vijeće, X-KRN-05/167, 15. 03. 2006.

¹⁴ *Željko Lelek*, Žalbeno vijeće, X-KRN-06/202, 15. 06. 2006.

počinjenja ovih krivičnih djela, te da stoga još uvijek može imati značajne kontakte unutar policijskih snaga.¹⁵

Zaključak

Iz navedenih razloga neophodno je da optuženi bude u pritvoru za vrijeme ovog postupka kako bi se osiguralo njegovo stalno prisustvo dok traje glavni pretres, spriječila mogućnost uticaja na svjedoke, saučesnike i pomagače, te zaštitila sigurnost građana ili imovine.

Iz gore pomenutih razloga, tužilac traži produženje pritvora za optuženog nakon potvrđivanja optužnice pa do izricanja prvostepene presude.

Na osnovu gore navedenog, Tužilaštvo BiH traži od sudije za prethodno saslušanje Suda BiH da potvrdi tačke 1.-7. ove optužnice u skladu sa članom 228. stav 1. ZKP-a BiH, te da donese rješenje o produženju pritvora zbog gore navedenih razloga u skladu sa članom 132. stav 1. tačke a), b) i d) ZKP-a BiH.

Optužnicu podiže,

Medunarodni tužilac
Tužilaštvo BiH
David Schwendiman

Potvrđujem da ovaj prevod u potpunosti odgovara izvorniku sačinjenom na engleskom jeziku.

Sarajevo, 29. 9. 2006. godine

Stalni sudski tumač za engleski jezik

¹⁵ *Petar Mitrović i drugi, Žalbeno vijeće, X-KRN-05/24, 03. 08. 2005.; Željko Leleć, Žalbeno vijeće, X-KRN-06/202, 18. 05. 2006.*